

Lassan reng a nyelvek háta,
bambusz igeragozása,
csendfonatát szél kavarja,
szövegeit eső varrja.

Úttalan Amerikákon
vág át Kalevala-lábnyom,
vándor költő, vándor fecske
fészke Neander-tálra festve.

Szindbád elindult előre.
Majd Kolumbusz lesz belőle.
Minden mindent megelőzött,
vereségünk előbb győzött.

Tökéletes eszme vagyok,
akin minden nyomot hagyott,
így már el se különülve
élek lótuksomon ülve.

Rába György

KÁRPÓTLÁS

Nem hajkurászok már vadlovakat
betörni táncos lépésekre őket
tűzvészre lobbantani sem akad
kedvem inkább fölragyogtatni nőket
barátságatlan sors derűs nekem
mindegy milyen néven nevezhetem
nem vész semmibe időnk javadalma
kárpótlásul másik hatalmat ad ma
bűbájt a mostoha világ fölött
belső szemmel látnom faleveleknek
hajlongását ezüsttel ötvözött
díszben duhaj lakodalmas seregnek
a hunyorgó lámpát pedig kacér
kihívásnak s másféle ünnepély
tűnő szállásnak szép szem ki-kihunyát
vándorúton színjáték ez hogy unnád

MÉRSÉKELT ÉGÖV

Körülöttem évszakok forognak
hőség eső fagy szél egy menet
járatott lovai egy maroknak
s ott élek hol jótét kéz letett

Jó pendülni így előadáson
s nem vacogni horizonttalan
s nem sercegni lélektelen nyárson
élet neved változás uram

Az én pályabérem más multság
hosszúság szélesség jó nekem
oldással cserélve bonyodalmát
a jelen természet kezesem

Nem örökös nyár szolga gyümölcse
nem hűbérúr kegyességű tél
csak egy ami vágyamat betöltse
föld körhintája legfőbb szeszély

ELDORÁDÓ

Hogy szerettem a kezedet
szavaid szappanbuborékai
körül hogy repkedett
ujjaid füstifecske
nyilallása vágyaidat
követte
tűzlepke körmeid csapongva
rebbentek szíromról szíromra
mert a világ csupa ígéret
új s új próbára csábít
kínálva mézet
izgatott izületeid
magukkal vontak engem is hogy
Eldorádódban éljek

HISZÉKENY TARISZNYA

Ahol az évszázad cseperedett
jöttek egymás felé a férfi
maga mögé dobálta mundérját
a nő fehérneműje oda se kukkantsak
halkan zizeg susorog lefelé
s a bariton suttogja érdesen
most behatolok a te váradba
ünnepi sikongás zihálás
piros betűs órák sörhabja a szívb
gyalogos nappalok szűrő fényében
fölbukkanok én is zsenge várnép
nyakamba egy tarisznyát akasztanak
benne hamuban sült körömfaladék
gyorsbehívó szabadulócédula
utolsó fölszólítás végzés zárójelentés
közéjük keveredve egy táncrend
tulajdonosa két kézzel kapkod érte
az elforduló messziségben egy másik pár
ugyancsak ruhadarabokat hajigál szanaszét
útitársam nem tágít mellőlem
régii vetkőzők mire soroztak titeket
elátkozott tarisznya kallódó táncrend
az egyik fejpárna lett éji tolvaj martaléka
a másikat nappal markolták föl
neveket írtak bele egy csapatra valót
a magasban táncrendek suhognak délnek
hiszékeny tarisznyák menetoszlopban követnek

Orbán Ottó

VOJTINA RECEPCIÓESZTÉTIKÁJA

manapság valamirevaló költő
nem kezdű úgy a versét hogy ó jaj
és nem folytatja úgy hogy hová lett ez meg az
még kevésbé úgy hogy a mélységből kiáltok hozzád uram
tudja amit tud
ő is jól van informálva
emilezik